

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: **S. K.**
st. příslušnost X
trvale bytem X

zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10
proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 1. 2022, č. j. CPR-32214-2/ČJ-2021-930310-V242

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 17. 1. 2022, č. j. CPR-32214-2/ČJ-2021-930310-V242, **s e z r u š u j e** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **j e p o v i n n a** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **4114 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Petra Novotného, advokáta Archangelská 1, 100 00 Praha 10.
- II. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se svou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 1. 2022, č. j. CPR-32214-2/ČJ-2021-930310-V242 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 25. 10. 2021, č. j. KRPZ-87873-30/ČJ-2021-150023-SV-UH (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o správním vyhoštění“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“ nebo „ZPC“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu 6 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze žalobci vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Ve smyslu ustanovení § 179 ZPC bylo stanoveno, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování a žalobci byla stanovena doba k vycestování z území členských států EU do 10 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná vyložila, že citované ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 ZPC bylo aplikováno na základě zjištění, že žalobce pobýval na území ČR po určitou dobu nelegálně, neboť mu skončila platnost jeho krátkodobého víza.
4. Žalovaná dále shrnula obsah odvolání a uvedla, že přezkoumala prvostupňové rozhodnutí v rozsahu požadovaném správním řádem, přičemž vycházela z podkladů založených ve správním spisu.
5. V první řadě žalovaná uvedla, že bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce dne 31. 8. 2021 byl kontrolován hlídkou cizinecké policie na adrese X, s.r.o. Kontrolou jeho cestovního dokladu bylo zjištěno, že žalobce má v biometrickém pase otištěno vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 25. 5. 2021 a výstupní razítko již otištěno nebylo. Žalobce přicestoval do ČR na základě českého krátkodobého víza platného od 21. 5. 2021 do dne 6. 8. 2021 s dobou pobytu na 78 dnů vydaného za účelem zaměstnání. Podle přechodových razítek vzniklo podezření, že žalobce překročil lhůtu 90 dnů ve 180-denním období, což je doba, která ho opravňovala k pobytu na území.
6. Při výsledku žalobce uvedl, že dne 25. 5. 2021 naposledy vstoupil na území ČR na základě platného biometrického dokladu a platného českého krátkodobého víza. Z území států schengenského prostoru už nevycestoval, a to z důvodu čekání na vyřízení žádosti o vízum, kterou si podal na Slovensku. Na území ČR ani v EU nemá žádné rodinné vazby.
7. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že prvostupňový orgán prověřil prostřednictvím Národního situačního centra ochrany hranic, zda žalobce podal

skutečně žádost v SR o udělení víza, přičemž bylo zjištěno, že žalobce není žadatelem ani držitelem povolení k pobytu a od roku 2015 u něj není evidován žádný přechod vnější slovensko-ukrajinské hranice. Žalovaný dodal, že ani případná podaná žádost na Slovensku žalobce neopravňuje k pobytu na území ČR. Pokud chtěl žalobce čekat na vyřízení žádosti, měl podle žalované čekat na Slovensku.

8. Ohledně namítaného překvalifikování směrem k uložení povinnosti opustit území podle ustanovení § 50a ZPC žalovaná usoudila tak, že zákon ukládá policii povinnost při zjištění skutečností svědčících o neoprávněném pobytu cizince uložit správní vyhoštění. V předmetné věci nebyla shledána nepřiměřenost uložení správního vyhoštění.
9. Dále žalobce nesouhlasil se závěrem prvostupňového orgánu o možnosti vycestovat do své domovské vlasti na Ukrajinu. Prvostupňový orgán si nevyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra z důvodu, že žalobce neuvedl v rámci správního řízení o vyhoštění žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle ustanovení § 179 ZPC. Zmíněný konflikt na Ukrajině rozhodně nepostihuje celou Ukrajinu, ale jen jihovýchodní oblasti (Doněcká, Luhanská oblast a Krym). Sám žalobce přitom do protokolu prohlásil, že mu nejsou známy žádné překážky, které by mu bránily v návratu na Ukrajinu, a nebude tam ničím ohrožen. S ohledem na to, že žalobce tvrzené nebezpečí vážné újmy v případě návratu do domovské země neprokázal a jeho tvrzení byla zcela obecná, žalovaná vyhodnotila tuto námitku jako nedůvodnou.
10. Dále žalovaná odkázala na ustanovení § 179 odst. 1, 2 ZPC a uvedla, že nenalezla žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma. Nebyly tedy shledány žádné důvody ve smyslu ustanovení § 179 ZPC, které by znemožňovaly jeho vycestování na Ukrajinu.

III. Žaloba

11. Žalobce v rozporu se závěry napadeného rozhodnutí poukazuje na fakt, že uložené správní vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, a to zejména s ohledem na skutečnost, že žalobce podal žádost o vízum ve Slovenské republice a tak chtěl čekat do doby, než bude žádost vyřízena, žádost o vyřízení dokladů na Slovensku si podával dne 18. 7. 2021, tedy ještě v době platnosti českého víza, když pouze chtěl počkat na kladné vyřízení legálního pobytu na Slovensku.
12. Žalobce uvádí, že - s ohledem na jeho aktuální situaci - bylo v případě žalobce na místě překvalifikovat vedené řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území dle ustanovení § 50a zákona č. 326/1999 Sb.
13. Žalobce dále zdůrazňuje, že absolutně nesouhlasí se závěrem žalovaného o možnosti vycestovat do své domovské vlasti, tj. na Ukrajinu. Důvodem tohoto nesouhlasu je fakt, že v jeho domovské vlasti na Ukrajině v současné době probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt. Žalobce je přesvědčen, že tento ozbrojený vnitrostátní konflikt v současnosti nepolevuje na intenzitě, neboť jsou i v posledních dnech neustále hlášeny přestřelky, a to včetně mrtvých mezi příslušníky vojenských jednotek, ale také mezi civilním obyvatelstvem.

14. Žalobce upozorňuje i na vojenskou konfrontaci Ukrajiny s Ruskou federací v Azovském moři, která proběhla v nedávné minulosti a jejíž důsledky jsou patrné dodnes nárůstem napětí se sousední Ruskou federací, která shromažďuje velké množství vojáků u společné hranice a hrozí přímou vojenskou intervencí na území Ukrajiny. Žalobce proto zdůrazňuje, že aktuální vývoj vnitrostátního ozbrojeného konfliktu v jeho domovské zemi nepolevuje v poslední době na intenzitě, naopak se hovoří o blížící se otevřené válce s Ruskou federací.
15. Z Informací OAMP jednoznačně vyplývá, že situace v oblasti Krymu a na celém východě Ukrajiny je neustále velmi špatná, neboť incidenty se soustřeďují na hranice mezi územím ovládaným povstalcí a vládními jednotkami v Doněcké a Luhanské oblasti. Převážně na tomto území se rebelové samozvaných republik Doněcké a Luhanské dopouštějí činů kvalifikovaných jako válečné zločiny včetně mučení nebo mimosoudních poprav. Je tak zcela jisté, že se po několika letech konfliktu v samozvaných republikách vytvořilo prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo, a to v rámci celé Ukrajiny.
16. Žalobce je proto přesvědčen o nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti napadeného rozhodnutí, a proto navrhl jeho zrušení a vrácení žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

17. Ve svém vyjádření ze dne 27. 1. 2021 žalovaná uvedla, že je přesvědčena o zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí. Vypořádala s v něm podrobně i s otázkou přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života žalobce podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. v návaznosti na ustanovení § 174a citovaného zákona. Délka uloženého správního vyhoštění byla stanovena v zákonném rozpětí. Od správního vyhoštění nelze v daném případě upustit, a proto jde o přiměřené opatření. Proto navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
19. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
20. Ze **správního spisu** žalované a prvostupňového orgánu vyplývá, že žalobce byl dne 31. 8. 2021 zjištěn při mimořádné pobytové kontrole ve společnosti LIGNIS s.r.o., se sídlem X, přičemž se prokázal cestovním pasem Ukrajiny, v němž bylo vyznačeno krátkodobé české vízum typu C s platností od 21. 5. 2021 do 6. 8. 2021 na 78 dnů. Posledním vstupním razítkem do schengenského prostoru bylo dne 25. 5. 2021 (Maďarsko). Ke dni kontroly tedy žalobce pobýval v ČR do dne 31. 8. 2021 celkem 99

dnů, čímž překročil povolenou dobu pobytu o 9 dnů. Téhož dne bylo zahájeno řízení o uložení správního vyhoštění.

21. Při výsledku dne 31. 8. 2021 uvedl, že přijel do ČR dne 25. 5. 2021 autobusem přes Maďarsko. Na pracovišti vykonával práci instalace rozvodů vody, topení a plynu. Práci mu sehnal pan P. M. Na Ukrajinu chtěl vycestovat už dříve, ale jelikož si podal žádost o vízum na Slovensku, tak čekal na její vyřízení. Neoprávněného pobytu na území ČR si byl vědom. Nemá žádné platné povolení k pobytu v EU či území schengenského prostoru. K výslovnému dotazu, zda existuje nějaký důvod, proč by se nemohl vrátit na Ukrajinu, žalobce sdělil, že takový důvod neexistuje. Oblast, kde žije, je bezpečnou oblastí a válka tam nehrozí.
22. Ve spisu je založena kopie cestovního dokladu Ukrajiny s kopií krátkodobého českého schengenského víza na 78 dnů typu C. Dále prvostupňový orgán žádal přípisem ze dne 1. 9. 2022 partnerský orgán policie SR i Národní situační centrum ochrany hranic (Praha) o sdělení, zda žalobce podal žádost v SR o udělení víza. Podle sdělení tohoto orgánu ze dne 2. 9. 2021 se podává, že podle odpovědi slovenské strany není žalobce žadatelem ani držitelem povolení k pobytu a od roku 2015 v systémech Slovenska u něj není evidován přechod úseku vnější slovensko-ukrajinské hranice.
23. V odvolání ze dne 8. 11. 2021 proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce opět poukázal na vnitrostátní konflikt na Ukrajině s tím, že zasahuje značně civilní obyvatelstvo. Následně bylo až dne 17. 1. 2022 vydáno napadené rozhodnutí o odvolání.
24. Žaloba je zčásti důvodná.
25. Krajský soud nejprve považuje za vhodné shrnout relevantní právní úpravu. Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 platí, že *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*

A) Námítky proti uložení správního vyhoštění

26. Krajský soud se nejprve zabýval poměrně kusou argumentací žalobce směřující proti důvodům pro uložení správního vyhoštění dle citovaných ustanovení ZPC. Pokud žalobce namítl, že uložené správní vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, a to zejména s ohledem na skutečnost, že žalobce podal žádost o vízum ve Slovenské republice a tak chtěl čekat do doby, než bude žádost vyřízena, krajský soud mu nepřisvědčil. Prvostupňový orgán tuto tvrzenou skutečnost ve správním řízení dostatečně ověřoval, přičemž nebylo partnerským slovenským policejním orgánem potvrzeno, že by žalobce skutečně o vízum na Slovensku požádal. Ani případně podaná žádost o schengenské vízum by mu v České republice nezaložila oprávnění k pobytu.
27. Podle ustanovení § 119a odst. 2 ZPC však platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 *nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* V tomto ustanovení zákon sám obsahuje korektiv v podobě zohlednění principu přiměřenosti, aby nevznikaly přílišné tvrdosti v důsledku formální aplikace návratového mechanismu.

28. Co se pak týče namítaného zásahu do soukromého a rodinného života v předmětné věci, krajský soud v souladu se závěry správních orgánů připomíná, že správní vyhoštění vždy představuje určitý zásah do soukromého a rodinného života dotčené osoby. Z hlediska možnosti jeho uložení je nicméně podstatné, zda se s ohledem na individuální okolnosti případu (délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu apod.) jedná o zásah přiměřený (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22).
29. Citované ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců brání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Daná sféra je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a při aplikaci na situaci, na niž dopadá unijní úprava, také v dosahu čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie.
30. V posuzované věci je zcela zřejmé, že se o zásah do soukromého a rodinného života již z povahy skutkové situace žalobce jednat nemohlo. Žalobce podle svého tvrzení nemá v ČR ani v EU žádné rodinné vazby a rodinu má na Ukrajině. Do ČR přijel kvůli výdělku a jiné než ekonomické důvody pro pobyt zde nemá, je zcela zdravý. Jeho situace tedy již na první pohled nesplňuje žádné pojmové znaky zásahu do soukromého a rodinného života.
31. Co se týká namítané alternativy v podobě uložení povinnosti k opuštění území (§ 50a ZPC), krajský soud k tomu uvádí, že ani s touto námitkou se neztotožnil. Jak již bylo uvedeno, případ žalobce ani náznakem nesplňuje podmínku nepřiměřenosti zásahu do soukromého rodinného života nezbytnou pro případný postup podle § 50a odst. 1 písm. c) ZPC (rozhodnutí o povinnosti opustit území). Doba zákazu vstupu v délce 6 měsíců (oproti prokázaným 9 dnům nelegálního pobytu na území ČR a schengenského prostoru) není zjevně nepřiměřená.
32. Souhrnně vzato krajský soud k námitkám směřujícím proti samotnému uložení správního vyhoštění uvádí, že nejsou důvodné.

B) Důvody znemožňující vycestování žalobce

33. Následně krajský soud vyhodnotil námitky směřující proti závěru žalované, že vycestování do země původu je pro žalobce možné. V tomto ohledu krajský soud shledal pochybení žalované, které spočívá v následujících okolnostech.
34. Je třeba říci, že žalobce v průběhu správního řízení namítal ve svém odvolání, že jeho vycestování na Ukrajinu není možné, přičemž poukazoval na situaci v oblasti jihovýchodní Ukrajiny, kde podle jeho názoru probíhá ozbrojený konflikt s proruskými separatisty, který ohrožuje civilisty. K tomu se také váže argumentace žalované, která se věnovala pouze tomuto konfliktu, který nepovažovala za totální. Navíc je třeba dodat, že žalobce nepochází z oblasti jihovýchodní Ukrajiny (Doněcká, Luhanská oblast či Krym), nýbrž z Vinnytské oblasti. Dále je zapotřebí uvést, že žalovaná si nevyžádala před vydáním prvostupňového rozhodnutí ani před vydáním napadeného rozhodnutí závazné stanovisko Ministerstva vnitra k otázce vycestování.

35. Podle ustanovení § 120a odst. 1 ZPC platí, že policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí podle písm. b) tehdy, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.
36. Podle ustanovení § 179 odst. 1 a 2 ZPC platí, že *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*
37. Žalovaná zdůvodnila svůj postup ohledně hodnocení důvodů bránících vycestování žalobce právě tím, že Ukrajina je na seznamu bezpečných zemí původu, přičemž žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mu hrozilo skutečné nebezpečí při návratu do země původu.
38. Argumentace žalované v napadeném rozhodnutí sice formálně odpovídá podmínkám stanoveným zákonem, ale pouze prima facie. Podle názoru krajského soudu je třeba zohlednit několik rozhodných okolností, které žalovaná nevzala v potaz. Především žalobce ve své žalobě již namítal, že je zapotřebí zohlednit i novou dimenzi konfliktu, a to je postupné stahování ruských vojsk podél ukrajinské východní hranice. Žalobce pochází ze Vinnytské oblasti, která se rozkládá nikoliv zcela na západě Ukrajiny, nýbrž v jihozápadní až jižní části Ukrajiny a na svém jižním okraji hraničí s Oděskou oblastí sousedící s poloostrovem Krym. Právě tato okolnost klíčová pro posouzení otázky, zda je za stávajících okolností vycestování žalobce (presumováno do Vinnytské oblasti) možné.
39. K tomu se však žalovaná vyjádřila v napadeném rozhodnutí pouze zcela paušálně s tím, že veškeré argumenty se týkaly pouze konfliktu na jihovýchodě Ukrajiny. Krajský soud však nepřehlédl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno teprve dne 17. 1. 2022, přičemž vycházelo z tvrzení žalobce, který uvedl při výsledku v prvostupňovém řízení dne 31. 8. 2021. Tam skutečně uvedl, že mu žádné nebezpečí v případě vycestování do země původu nehrozí. Mezi výpovědi žalobce v řízení o uložení správního vyhoštění a okamžikem rozhodování žalované tedy vznikl poměrně značný časový odstup, který vzhledem k událostem v dotčeném regionu (postupné přípravě sil Ruské federace na válku s Ukrajinou a z toho plynoucí zvyšování bezpečnostní hrozby) má nepochybně zcela zásadní význam.
40. Žalovaná tedy pochybila, pokud v odvolacím řízení bez dalšího vycházela z tvrzení žalobce, která vycházela ze situace téměř pět měsíců staré, které vůbec nekonfrontovala s aktuální bezpečnostní situací v regionu. Skutkový stav je třeba zjistit ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu bez důvodných pochybností k datu vydání správního rozhodnutí, přičemž správní soud takto zjištěný skutkový stav přezkoumává (§ 75 odst. 1 s.ř.s.)
41. V předmětné věci je nabíledni, že za tuto dobu došlo v ukrajinsko-ruských vztazích k poměrně dynamickému vývoji, který graduje v současné době mezinárodním společenstvím jasně uznaným totálním válečným konfliktem mezi Ruskou federací a Ukrajinou. Tyto skutečnosti samozřejmě nebyly zjevné v době vydání prvostupňového

rozhodnutí, nicméně v průběhu odvolacího řízení musely být vzaty v potaz (shromažďování vojenských sil u hranic Ukrajiny, vojenské cvičení atd.).

42. Žalovaná v napadeném rozhodnutí nezohlednila aktuální vývoj situace v zemi původu žalobce. Navíc zcela formalisticky vycházela z toho, že Ukrajina je zařazena pro účely posouzení podmínek pro udělení mezinárodní ochrany na seznamu bezpečných zemí původu (vyhl. č. 328/2015 Sb.), a poté z tvrzení žalobce, která jsou ve vztahu k datu vydání napadeného rozhodnutí opřena o neaktuální představu žalobce o situaci na Ukrajině. Za této situace se nepochybně nabízelo žalobce v odvolacím řízení znovu vyslechnout. Krajský soud připomíná, že je povinností žalované zkoumat případné důvody znemožňující vycestování cizince nejen k datu vydání rozhodnutí o vyhoštění cizince, ale dokonce i po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí (srov. § 120a odst. 2 ZPC).
43. Dále krajský soud poznamenává, že judikatura správních soudů již tento válečný konflikt zohlednila zásadně ve věcech mezinárodní ochrany, kdy Ukrajina již není a nemůže být vnímána jako bezpečná země původu ve smyslu tzv. procedurální směrnice a ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu (srov. k tomu rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 3. 2022, č. j. 41 Az 2/2002- 13, přístupný na www.nssoud.cz).
44. Krajský soud je pak povinen v zásadě vycházet ze skutkového a právního stavu rozhodného k datu vydání napadeného rozhodnutí, tedy v tomto případě k datu 17. 1. 2022. K tomuto datu shledal krajský soud hodnocení žalované stran možnosti vycestování žalobce na Ukrajinu jako neaktuální a nedostatečné. Podle názoru krajského soudu v této konkrétní věci mělo být v odvolacím řízení rozhodně vyžádáno závazné stanovisko Ministerstva vnitra k vycestování žalobce, které by představovalo kvalifikovaný podklad pro posouzení důvodů znemožňujících vycestování žalobkyně zpět na Ukrajinu, příp. měl být proveden aktuální výsledek žalobce v odvolacím řízení.
45. Pokud žalovaná tyto podklady nezajistila a sama hodnotila bezpečnostní situaci na Ukrajině za účelem důvodů znemožňujících vycestování žalobce pouze paušálně a ve vztahu ke konfliktu na jihovýchodě Ukrajiny, zatížila své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, jakož i nedostatkem podkladů pro posouzení rozhodných otázek [§ 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s.].

VII. Závěr a náklady řízení

46. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, tedy shledal krajský soud žalobní námitku proti posouzení důvodu znemožňujících vycestování jako důvodnou a nezbylo mu tak, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení (výrok I.).
47. V této souvislosti krajský soud žalované ukládá, aby v navazujícím řízení v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou opětovně a v kontextu individuálních okolností případu posoudila otázku důvodů znemožňujících vycestování žalobce, a to podle závazného právního názoru soudu obsaženého v tomto rozsudku. Zároveň krajský soud neshledal jako nezbytné zrušení příslušné části výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť vytýkané vady lze podle jeho přesvědčení napravit v samotném odvolacím řízení.
48. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem,

které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobce si uplatnil náhradu nákladů právního zastoupení ve výši 8228 Kč, tedy náhradu odměny advokáta za dva úkony právní služby (převzetí a příprava věci a sepsání žaloby) po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobce krajskému soudu rovněž doložil, že je plátcem DPH.

49. S ohledem na skutečnost, že bylo napadené rozhodnutí zrušeno pouze z důvodu nepřezkoumatelnosti posouzení důvodů znemožňujících vycestování žalobce, aniž by žaloba úspěšně zpochybnila, že byly splněny zákonem stanovené podmínky pro uložení správního vyhoštění, byl úspěch žalobce ve věci pouze částečný. Z toho důvodu byla žalobci krajským soudem přiznána náhrada pouze poloviny výše vzniklých nákladů na právní zastoupení. Celkem je tedy žalovaná povinna žalobci na nákladech řízení nahradit částku 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí. Žalované ani v případě polovičního úspěchu ve věci nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. března 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce